

РЕШЕНИЕ

№ 24335

гр. София, 21.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XX КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 25.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Красимира Милачкова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Бороджиева

Полина Величкова

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **5580** по описа за **2024** година докладвано от съдия Полина Величкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба от "АВТО БРОКЕР" ЕООД, депозирана от адв. В., срещу Решение № 2102/ 6. 05. 2024 г., постановено по НАХД № 6797/ 2022 г. по описа на Софийския районен съд. С посочения съдебен акт е потвърдено Наказателно постановление № 22-2200104/28.04.2022 г., издадено от директора на Дирекция "Инспекция по труда" - С., с което на жалбоподателя на основание чл. 416, ал. 5 от Кодекса на труда /КТ/ във връзка с чл. 414, ал. 3 от КТ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 3000 /три хиляди/ лева за нарушение на чл. 62, ал. 1 във връзка с чл. 1, ал. 2 от КТ.

В жалбата се твърди, че обжалваното решение е необосновано и неправилно, като постановено в противоречие с материалния закон, както и е налице явна несправедливост на наложеното наказание. Иска се отмяна на оспорвания съдебен акт, като се отмени и наказателното постановление.

В съдебното заседание касационният жалбоподател се представлява от адв. В., която поддържа жалбата и моли за отмяна на обжалваното решение.

Ответникът – директорът на дирекция „Инспекция по труда“ – С. се представлява от юрк. С., която оспорва касационната жалба и моли решението на районния съд да

бъде потвърдено.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд – София град, XX-ти касационен състав, като взе предвид становищата на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211 АПК и процесуално допустима. Разгледана по същество, същата е основателна.

С НП № 22-2200104 от 28. 04. 2022 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., на касатора „АВТО БРОКЕР“ ЕООД е наложено административно наказание – „имуществена санкция“, в размер на 3000 /три хиляди/ лева, на основание чл. 416, ал. 5 във вр. с чл. 414, ал. 3 от Кодекса на труда за това, че при извършена проверка по спазване на трудовото законодателство от служители на ДИТ е било установено, че „АВТО БРОКЕР“ ЕООД, в качеството му на работодател по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ, не е уредил отношенията по предоставяне на работна сила като трудови правоотношения, като не е сключил трудов договор с лицето Б. Д. И., заварено да работи като „монтъор“ на 14. 02. 2022 г. в обект автосервиз „Авто брокер“, находящ се в [населено място], район „Искър“, [жк], [улица]. Прието е, че по този начин е нарушена разпоредбата на чл. 61, ал. 1 КТ във връзка с чл. 1, ал. 2 КТ.

Софийският районен съд е потвърдил наказателното постановление, като е приел, че правилно е ангажирана административната отговорност на дружеството-жалбоподател "АВТО БРОКЕР" ЕООД.

Настоящата касационна инстанция приема, че оспорваното решение е неправилно и следва да бъде отменено.

Касаторът е санкциониран на основание чл. 416, ал. 5 във вр. с чл. 414, ал. 3 от КТ за нарушение по чл. 62, ал. 1 във връзка с чл. 1, ал. 2 от КТ.

Съгласно чл. 62, ал. 1 от КТ трудовият договор се сключва в писмена форма, а съгласно императивната разпоредба на чл. 1, ал. 2 от КТ отношенията при предоставянето на работна сила се уреждат само като трудови правоотношения. Съставът на нарушението по чл. 62, ал. 1 от КТ се осъществява чрез неключване от страна на работодателя на писмен трудов договор, когато са били налице основанията за това - при предоставянето на работна сила по смисъла на чл. 1, ал. 2 от КТ.

В разглеждания случай спорът по делото се съсредоточава именно по въпроса осъществен ли е съставът на вмененото на касатора нарушение, доколкото основно възраженията в жалбата касаят наличието на правоотношение по сочения граждански договор № 7 от 14.02.2022 г., сключен между „АВТО БРОКЕР" ЕООД в качеството му на възложител, и Б. И. като изпълнител.

Съществените елементи от съдържанието на трудовия договор са посочени в чл. 66 от КТ. За да се приеме, че правоотношението между възложителя и изпълнителя на една работа по своя характер е трудово, следва да бъде установено договаряне между тях по основните елементи на трудовия договор съгласно чл. 66, ал. 1 от КТ: мястото на работа, наименованието на длъжността и характера на работата, началото на изпълнение, времетраенето на трудовия договор, продължителност на работния ден, почивки или отпуски, основно и допълнителни трудови възнаграждения с постоянен характер, както и периодичността на тяхното изплащане. В разпоредбата на чл. 124 от КТ е регламентирано, че при трудовото правоотношение работникът или служителят е длъжен да изпълнява работата, за която се е уговорил и да спазва установената

трудова дисциплина, а работодателят - да осигури на работника или служителя условия за изпълнение на работата и да му плаща възнаграждение за извършената работа.

В този смисъл основната разлика между трудовия договор и договора за изработка се състои в елементите работно време, в т. ч. дневни почивки, работно място, възнаграждение и задължение за спазване на определена трудова дисциплина, както и в йерархичната зависимост на работника при трудов договор. Преценката дали се касае за трудов или граждански договор следва да бъде извършвана за всеки отделен случай при съвкупна и обективна оценка на доказателствата, както и да се съобразят съответните специфики на извършваната дейност /в случая ремонтно-монтажни работи на конкретно посочени автомобили/, доколкото решаващо значение за определяне характера на договора като трудов или граждански има естеството на осъществяваната дейност.

Съдържанието на гражданския договор се подчинява на принципа на договорната свобода по чл. 9 от ЗЗД, като при договора за изработка в разновидността му на договор за услуга страните следва да уговорят предмета на услугата - с договора за изработка или услуга изпълнителят се задължава на свой риск да изработи нещо, съответно да извърши определени услуги съгласно поръчката на другата страна, а последната - да заплати възнаграждение /чл. 258 от ЗЗД/. Основната разлика между трудовите и гражданските правоотношения се изразява в предмета на договорите. Предмет на трудовия договор е предоставянето и използването на работната сила - при трудовото правоотношение се дължи престоиране на работна сила на работника или служителя през определено работно време, с определено място на работа, при спазване на трудова дисциплина и йерархична подчиненост между работодателя и работника или служителя. При гражданското правоотношение се дължи престоиране на определен трудов резултат - при договора за изработка или услуга не се предоставя работна сила, а определен трудов резултат, изработване на готов продукт или произведение, извършване на определена услуга; при договора за поръчка също не се престоира работна сила, а се дължи извършване на правни действия за сметка на доверителя.

Налице са разлики при определяне на трудовото възнаграждение и възнаграждението по гражданските договори. Трудовото възнаграждение е с постоянен характер, изплащането му следва да е периодично, като тези елементи са част от минимално необходимото съдържание на трудовия договор /чл. 66, ал. 1, т. 7 КТ/, и при добросъвестно изпълнение на трудовите задължения на работника или служителя минималната работна заплата е гарантирана /чл. 245, ал. 1 КТ/. При гражданските договори начинът на определяне на възнаграждението зависи от предмета на договора - може да бъде определено в твърд размер, или като процент от реализирания оборот, или да е поставено в зависимост от изработеното, т. е. от постигнатия резултат и др. Различни са и вътрешните отношения между страните по трудовия договор и гражданските договори. При трудовия договор работникът или служителят е подчинен на работодателя и се намира в положение на йерархическа зависимост спрямо него. Той работи под негов контрол, указания, нареждания и ред, създаден от работодателя, които е длъжен да спазва. При гражданския договор /договор за изработка, услуга или поръчка/ изпълнителят, респективно довереникът е самостоятелен и независим от този, който му поръчва работата и изисква от него доставянето на резултата от нея. Поръчващият и доверителят не се интересуват от

организацията на труда, нито я създават. Изпълнителят и довереникът сами организират трудовата си дейност и постигат дължимия резултат.

Предвид тези принципни разрешения съдът намира, че в случая въз основа на събраните доказателства не се установява, че правоотношението, възникнало между касатора и Б. И., е трудово, доколкото не се установява нито регулярност на престирането на работната сила, нито възнаграждение с постоянен характер. Тези обстоятелства не са отразени в представената декларация от 14.02.2022 г., а от друга страна в представения граждански договор и допълнителното споразумение към него е договорен конкретен резултат и дължимото на изпълнителя възнаграждение за него. Фактът, че лицето е констатирано от проверяващите в автосервиза, се обяснява с процесния граждански договор и не обосновава различни изводи. Съгласно чл. 416, ал. 1, изр. 2 от КТ редовно съставените актове по този кодекс имат доказателствена сила до доказване на противното. В случая доказателствената сила на съставения АУАН е оборена от събрания доказателствен материал.

При това положение не се касае за отношение по предоставяне на работна сила, съответно не е било налице основание за сключване на трудов договор и касаторът не е осъществил състава на така вмененото му административно нарушение по чл. 62, ал. 1 във вр. с чл. 1, ал. 2 от КТ.

Предвид изложеното обжалваното решение на Софийския районен съд следва да бъде отменено.

При този изход на спора и като взе предвид своевременно направеното от процесуалния представител на касатора искане за присъждане на разноски, съдът приема, че на последния се дължи адвокатско възнаграждение за двете съдебни инстанции в общ размер на 900 /деветстотин/ лева. Неоснователно е възражението на ответника по касация за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение, тъй като за всяка от съдебните инстанции е заплатен хонорар в размер на по 450 /четиристотин и петдесет/ лева, който е под минималния размер съобразно разпоредбата на чл. 18, ал. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК Административен съд – София град, XX-ти касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 2102/ 6. 05. 2024 г., постановено по НАХД № 6797/ 2022 г. по описа на Софийския районен съд и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 22-2200104/28.04.2022 г., издадено от директора на Дирекция "Инспекция по труда" - С..

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ да заплати на „АВТО БРОКЕР“ ЕООД сумата от 900 /деветстотин/ лева, представляваща направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.